

Revija za evangelijsko duhovnost

Letnik 39, številka 10-11-12/2023,
& Letnik 40, številka 1-2-3/2024

vode počitka

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče,
k vodam počitka me vodi. (Psalm 23, 1-2)

KAZALO

4 VPRAŠLJIVO

Ali je pot v nebesa res ozka in strma

12 RAZMIŠLJUJOČE

Ali je krščanstvo stvarnost ali domišljija

14 GANLJIVO

Upanje

16 NAVDIHUJOČE

Zgodba o Božjem odpuščanju

18 ODLOČILNO

Najpomembnejša odločitev v našem življenju

22 DRUGAČNO

Jezus, ti si drugačen

24 SKUPNOSTNO

Skupnost

28 VZTRAJNO

Vztrajati v molitvi

30 MODRE IZJAVE

Navdihujoče misli

32 NEUMORNO

Božji klic

34 TEMELJNO

Zakaj sem kristjan

42 NEBEŠKO

Nebo je zažarelo

46 MOLITVENO

»Gospod nauči nas moliti ...«
(Lk 11,1)

48 POSTMODERNO

Moderne oblike suženjstva

52 VPRAŠLJIVO

Ali Bog odgovarja na naše molitve

58 PRESUNLJIVO

Kratka zgodba o ljubezni

60 VIRTUALNO

Dotik

64 RAZLIČNO

Strah pred Bogom ali strah do Boga

Peter Golob

ALI JE POT V NEBESA RES OZKA IN STRMA?

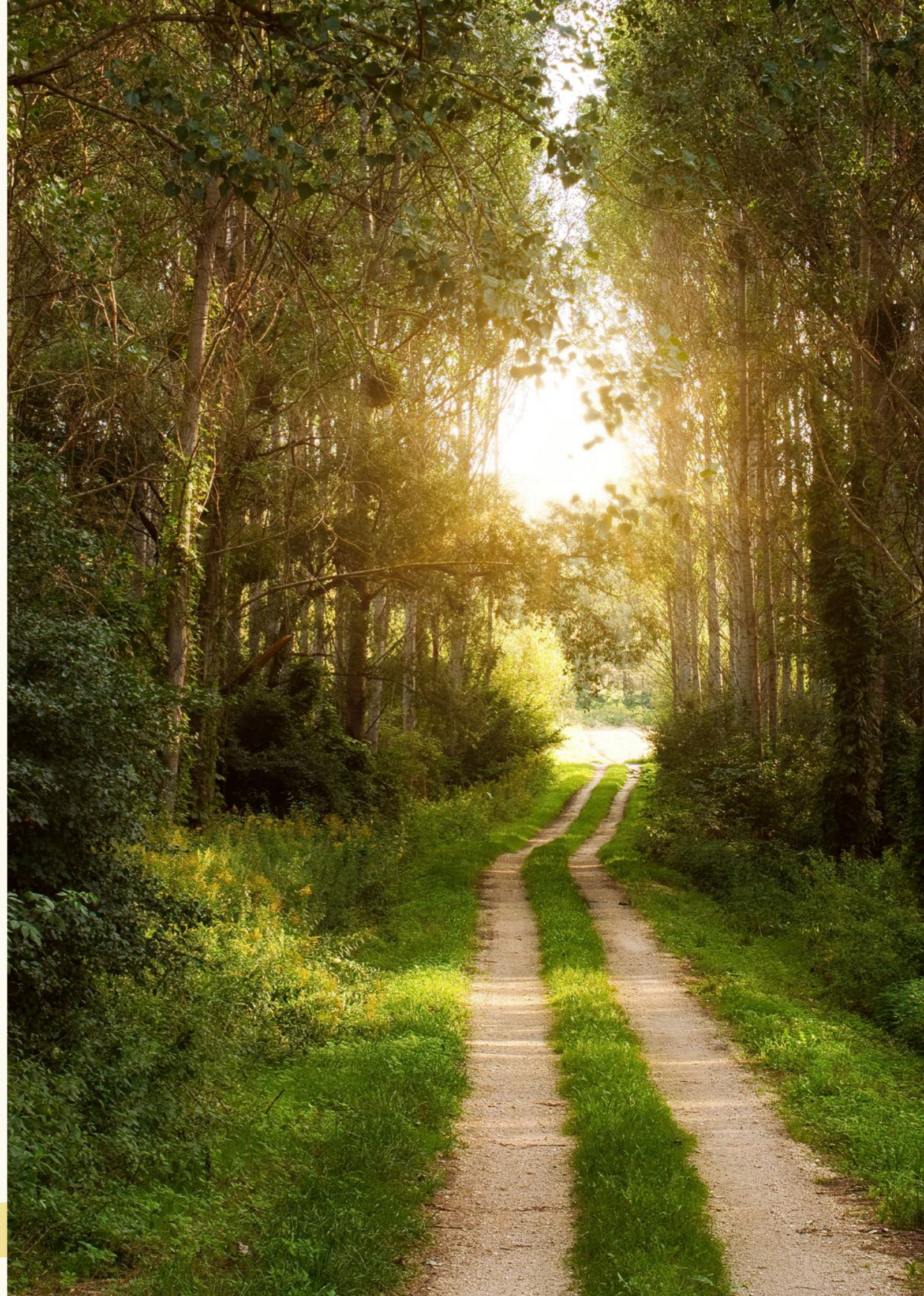
Mag. Peter Golob je duhovnik in sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto in predavatelj na Univerzi v Ljubljani ter direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium Evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

»V stopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.«
(Mt 7,12-14)

Glede na judovske kanone je bila najožja možna pot v Jezusovem času široka štiri komolce, to je približno 1,8 metra. Tako ozke poti sicer niso bile javne, temveč privatne. Rimljani, ki so takrat vladali svetu, so včasih znali zgraditi javne poti, ki so bile še ožje, torej samo dober meter.

Pred 200 leti v času Avstro-Ogrske države je bilo v naših krajih večina javnih lokalnih poti izven mest širokih zgolj dobra dva metra, kolikor je zadostovalo za vprego, ki je bila glavno prevozno sredstvo. Zasebna pešpot, o kateri verjetno govori Jezus, torej sama po sebi sploh ni bila ozka.

Tudi mednarodne smernice govorijo o tem, da mora biti pešpot oziroma pločnik za otroke, ki gredo v šolo, široka vsaj 1,2 metra.

Če pa želimo, da dva odrasla človeka lahko hodita z ramo ob rami, pa mora biti po pravilih pešpot oz. pločnik široka vsaj 1,5 metra. Namreč, pešec pri hoji običajno zavzema približno 0,75 metrov širok pas, če je motorično oviran, pa 0,90 metra. Kljub temu je po današnjih standardih pri nas priporočljiva širina pločnika 1,8 metra, v Ameriki je ta 2,4 metra, medtem ko je na Kitajskem minimalna širina pločnika 1,5 metra.

Jezusove besede, ki so zapisane v Evangeliju po Mateju 7,12-14, glede na judovsko okolje in tradicijo najverjetneje izhajajo iz razlikovanja med širokimi javnimi cestami in med ozkimi privatnimi potmi. Vendar očitno je, da te pešpoti, ki so jih Judje, vključno z Jezusom, nekoč smatrali za najožje, bi morda že takrat v preostalem Rimskem cesarstvu veljale za široke. Če pa širino pešpoti 1,8 metra, ki so jo judovski zapisi smatrali za ozko, primerjamo z današnjimi najsodobnejšimi standardi, ugotovimo, da so Jezusove ozke pešpoti za današnji čas v bistvu zelo široke.

Hoja po pešpoti, ki je široka 1,8 metra, je namreč po vseh pravilih in standardih zelo udobna, brezskrbna, prijetna, lagodna, varna. Zato se lahko upravičeno vprašamo, zakaj Jezus svari, da je pot, ki vodi v življenje, ozka in jih malo hodi po njej? Kaj Jezus pravzaprav misli, ko govori o tesni in neuglajeni poti, ki vodi v življenje? Zakaj bi bila 1,8 metra široka pešpot tesna? In zakaj bi malo ljudi hodilo po takšni poti, ki je v bistvu dokaj široka in udobna?

Že v islamski zgodovini najdemo metaforično razlago za ozko pot (Al-Atfa). Namreč, ozka pot povezuje družino in zlasti več družin med sabo, saj jih prisili, da živijo v prijateljstvu in slogi, saj so prisiljeni živeti okoli skupnega ozkega prostora. Starodavna mesta so zgrajena tako, da je med stavbami zelo malo prostora. Razlogi za ozke ulice so, da so včasih ljudje hodili predvsem peš in niso potrebovali širokih ulic za prevoz. Ozke ulice tudi omogočajo boljšo zaščito pred vetrom in dežjem kot široke ulice. Nenazadnje so ozke ulice omogočale varnost, saj so se sovražne sile lahko hitro izgubile v mreži ozkih ulic, v kateri so se skrivali domačini.

Zaradi ozkih poti med hišami so se ljudje prisiljeni pozdravljati, srečevati, pogovarjati, se družiti, si pomagati. Nenazadnje se vse težave iz ene hiše slišijo v drugo hišo, saj je med njima samo en meter ali dva razdalje.

Če gremo še nazaj v Jezusov čas in judovsko družbo, lahko hitro uvidimo, kaj je za Jude metaforično pomenil izraz ozka pot: to je bila Mojzesova Postava (Tora), pot, s katere se ni smelo zaviti ne levo in ne desno.

Celo Jezus je nekemu mlademu bogatemu mladeniču jasno zapovedal, da se je potrebno držati zapovedi, če želi priti v (večno) življenje. In ko so Jezusa direktno vprašali, »Katera je največja zapoved v postavi?«, jim je tudi direktno povedal: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.« (Mt 22,36-40)

Pa smo razvozlali paradoks ozke poti, ki po širini sploh ni ozka, saj je dovolj široka, da vzporedno z ramo ob rami po njej hodita vsaj dva človeka, če ne celo trije. Ozka vrata in tesna pot sta prisposodbi za največji dve zapovedi, na katerih stoji in pade celotna Mojzesova postava, skupaj s Postavo pa pade tudi odrešenjsko delo Jezusa Kristusa, ki te Postave ni prišel razvezat, temveč dopolnit (Mt 5,17). Na kocki je pravzaprav vse. Če ozka vrata in tesno pot dojemamo tako, da moramo izgledati pobožno, ponižno in se delati moralno stroge, potem še nismo vstopili skozi ozka vrata in ne hodimo po tesni poti. »Ne prijemaj, ne okušaj, ne dotikaj se!« (Kol 2,21), so človeške zapovedi in nauki. Božja zapoved namreč pravi: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. In ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Drugače povedano: skozi ozka vrata smo vstopili, če ljubimo Boga in drug drugega; tesno pot, ki vodi v življenje, smo našli, če ljubimo Boga in drug drugega; po ozki poti hodimo, če ljubimo Boga in drug drugega.

Sveto pismo metaforično torej prikazuje Božje zapovedi – predvsem zapoved ljubezni, kajti ljubezen je izpolnitev postave (Rim 13,10) – kot pot v življenje. Vendar še vedno se vprašamo, zakaj sta ravno ozka vrata in strma pot prisposodbi za Božjo zapoved, ki je, da se ljubimo med seboj, kakor nas je vzljubil Bog.

Kaj je tukaj tako »ozkega« in »strmega«, če moramo ljubiti svojega bližnjega kakor samega sebe? Zakaj bi naj tako malo ljudi hodilo po tej ozki poti in živelo po zapovedi, ki pravi, naj »verujemo v ime njegovega Sina Jezusa Kristusa in se ljubimo med seboj, kakor nam je zapovedal«? (1 Jn 3,23) Kaj je v tem, da živimo po načelu ljubezni do Boga in bližnjega tako odbijajočega? Kaj je v tem tako težkega?

Tudi pri tem vprašanju nam lahko pomagajo judovski zapisi. Hebrejska beseda za Egipt pomeni »ozko pot«. Hebrejci (Judje) so v Egiptu trpeli muke in suženjstvo, dušilo jih je neznosno delo in težko življenje. Jezus kot Jud torej ve, da izraz »ozka pot« simbolizira enega najtežjih delov judovske zgodovine. In v svojem govoru na gori uporablja izraz »ozka pot« za opisovanje takšnega načina življenja, ki sledi Božji zapovedi glede ljubezni. Kako lahko Jezus enači suženjsko trpljenje s spoštovanjem zapovedi ljubezni? Kako se lahko to sploh primerja? Kako lahko ljubezen do Boga in bližnjega vržemo v isti koš kot suženjstvo? Ali drugače povedano: kako lahko trpljenje ljudi v tretjem svetu, brez pitne vode in hrane ter sredi vojne, primerjamo z brezskrbnim življenjem, ki ga uravnavamo zgolj po zapovedi ljubezni? Ali ni to pretiravanje? Ali ne gre za napačno interpretacijo prisposodob »strme poti« in »ozkih vrat«? Ali ni trpljenje nekaj najhujšega? Zakaj naj bi zapoved, da ljubimo Bog in bližnjega, predstavljala takšno grozno trpljenje?

Sveto pismo pojasnjuje na svoj način: »Kajti suženj, ki je poklican v Gospodu, je namreč Gospodov osvobojenec, in prav tako je tisti, ki je poklican kot svobodnjak, Kristusov suženj. (1 Kor 7,22) Ozka vrata in strma tesna pot sta torej odbijajoči in neprivlačni ter polni trnja, ker predstavljata življenje v vlogi sužnja. Kristjani so sužnji »pokorščine, ki pelje v pravičnost« (Rim 6,16). Kristjani so tudi »Kristusovi sužnji, ki iz srca izpolnjujejo Božjo voljo« (Ef 6,6)

Skratka, živeti tako, da uresničujemo zapoved ljubezni do Boga in bližnjega, je težko, ker ne moremo biti povsem svobodni v svojih odločitvah in dejanjih ter besedah, ampak se moramo samoomejevati in prilagajati Bogu (to je Cerкви) in drugemu. In to je razlog, da je pot, po kateri hodi kristjan, ozka: svoje pravice in svoboščine kristjan oža in zmanjšuje v korist pravic in svoboščin bližnjega. Kristjan v tem početju vztraja zaradi Božje zapovedi in ljubezni.

Ozka pot je ozka, ker kristjan zaradi ljubezni do Boga in bližnjega vidi bolečino in trpljenje drugih ljudi, žalost in stisko otrok in ostarelih, bolnih in osamljenih. Kristjan ima pred očmi trpljenje bližnjih in trpljenje sočloveka ga presune.

Zato je življenje po Božji zapovedi ljubezni kakor težka hoja po ozki, strmi in trnovi poti. Zato je imel Jezus prav, ko je rekel, da jih malo hodi po tej poti. In zato je imel apostol Pavel prav, ko je zapisal: »In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič.« (1 Kor 13,2)

Nekdo je hudomušno zapisal: »V skledo, iz katere zajema moj bližnji, lahko pogledam le, če se želim prepričati, ali ima v njej še vsega dovolj. V njegovo skledo ne smem gledati zato, da bi videl, ali imam jaz vsaj toliko kot on.« Hoditi po ozki in strmi poti pomeni, da se dobronamerno zanimam za drugega in mu v skrbi za njegovo blagostanje dobrovoljno odstopim nekaj svojega. Kar je seveda težko, saj ima vsakdo dovolj svojih skrbi in želja in težav in seveda nima časa in volje in moči za bližnjega. Hoditi po ozki in strmi poti pomeni hoditi skupaj z bližnjim, z njegovimi stiskami, bolečinami, žalostjo, bremenami in vsem, kar nosi s sabo. Ozka pot je ozka zato, ker je kristjan osredotočen na bližnjega in ne samo nase. Ne gleda veliko naokoli, temveč je ozkogledno, ampak širokosrčno osredotočen na dobrobit in blagostanje svojega bližnjega. Zato je krščanska pot na videz precej ožja od ostalih poti, v srcu pa je široka. Je ozka, ampak široka.

dr. Daniel Brkič

ALI JE KRŠČANSTVO STVARNOST ALI DOMIŠLJIJA?

Dr. Daniel Brkič je pastor in duhovnik v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Prepričan sem, da smo glede vere zmedeni in travmatizirani. Večina današnjih ljudi pravi, da so verske zgodbe, v katere verjamemo, fantazija, domišljija, fikcija, domneva, magičnost. Pravijo, da isti kristjani, ki prepovedujejo branje Grimmovih pravljic ali knjig o Harryju Potterju, podobne zgodbe berejo v Svetem pismu. Odgovor na to vprašanje je odvisen od tega, kaj krščanstvo je. Definicij krščanstva je veliko.

Toda v bistvu je krščanstvo oris realnosti, stvarnosti in resničnosti, ne pa domišljije. Krščanstvo predstavlja dejanskost in presega verska čustva, duhovna prepričanja, verske izkušnje, etične poglede in celo odnos z Bogom. Pravzaprav je krščanstvo predstava realnega sveta, zato je postavljeno v konkreten čas in prostor, in nima konkurence.

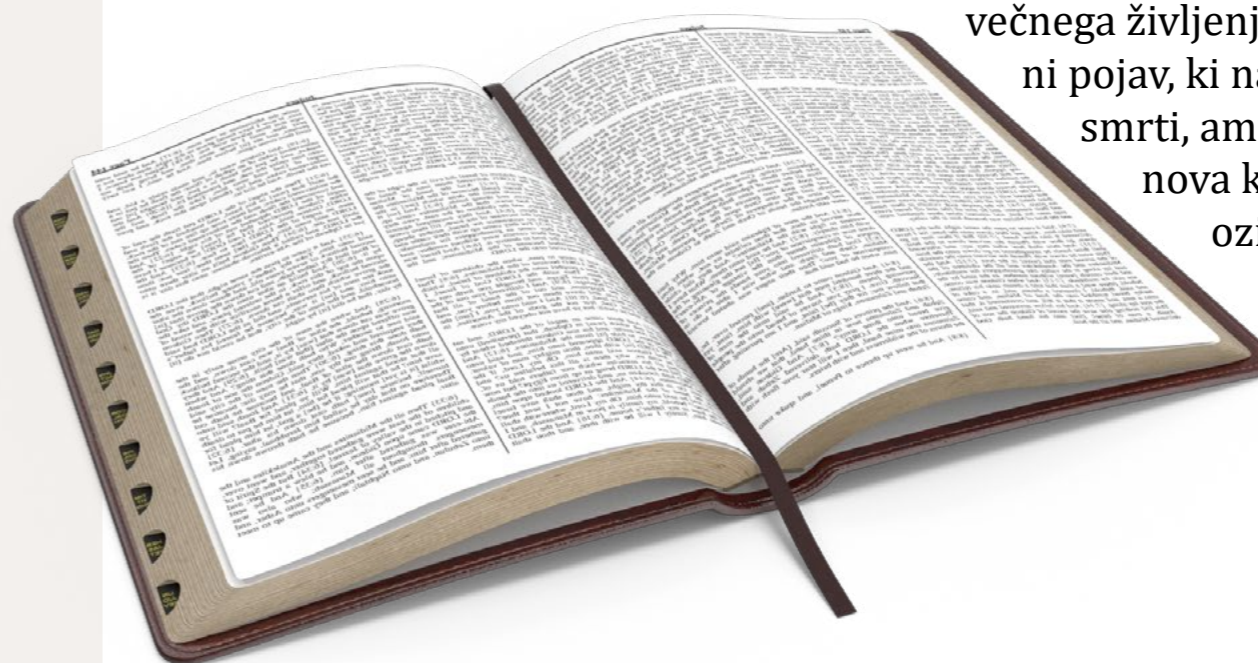
Krščanska zgodba je resnična in se razlikuje od drugih zgodb. Ta zgodba se ne začne z besedami bilo je nekoč, ker ni pravljica ali mit, ampak je realnost. To je zgodba o tem, kakšen je svet v resnici. To je zgodovina, ne pa fikcija. Ni duhovna fantazija ali religiozna pravljica, ki navidezno osrečuje. Vemo, da je svet ranjen. Te poškodbe ne more rešiti mit. Tako kot matematika ni fanatična domišljija, tudi krščanstvo ni fanatična domišljija.

Velike monoteistične vere razumejo Boga kot ločeno, individualno osebo, vzhodne religije pa ga razumejo kot izkušnjo neosebnega boga. Običajno izgubljam čas z nekoristnimi debatami, kot bi razpravljali, ali lahko angeli plešejo na glavi bucike.

Obstajajo trije pogledi na svet, ki so osnova vseh religij in filozofij: teizem, naturalizem in panteizem. Toda krščanstvo je edinstveno, ker predstavlja najbolj pravilen pogled na svet in ima nanj največji vpliv. Po drugi strani pa je krščanska zgodba v današnji družbi občutljiva in zadušljiva tema. Kristjanom se očita, da zavajamo, da smo maloumni in arogantni ter nestrpni v odnosu do drugače mislečih. V resnici ne gre za predrzno ošabnost, niti za trik, kajti človeštvo je prizadela stvarna duhovna bolezen, ki se imenuje greh. Proti grehu obstaja samo en protistrup – Jezus Kristus. Ali je v množici obrazov on res verodostojen? On je edini, ki je konkretno plačal odkupno ceno namesto nas. To ni domišljija. To je zgodovinsko argumentirano dejstvo.

Grešimo v resničnem svetu, v konkretni zgodovini. Tudi Jezus je umrl namesto nas v resničnem svetu, v konkretni zgodovini. Odrešilna daritev Jezusa Kristusa na konkretnem križu, čeprav se zdi škandalozna, nam daje gotovost upanja. Božja ljubezen je večja od našega greha. Zato je krščanstvo resničnost, ne pa verska fantazija ali blodnjavost; je realnost, ne pa izmišljotina.

Krščanstvo ni utopija, ampak je ideal. Krščanstvo ni le resnično, ampak je najbolj resnično, ker nas ne odtuja od realnosti. Bog v krščanstvu ni tam nekje zgoraj, ampak je tu spodaj, med nami. Ljudje smo po naravi častilci, a pozabljamo, da čaščenje utopije prinaša večno tesnobo, ne pa večnega življenja. Večno življenje ni pojav, ki naj bi se začel po smrti, ampak je konkretna nova kakovost obstoja oziroma bivanja; je stanje duha v Božji ljubezni.

Rebeka Jovanović

UPANJE

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Prebrala sem eno zelo pretresljivo in resnično zgodbo o mami, ki ima 6 majhnih otrok. Ona pa ima neozdravljivo bolezen, ki se hitro širi po njenem telesu. Ko je novinarka v intervjuju vprašala njenega moža, kaj potrebujejo, je bil njegov odgovor: »Upanje.« Ni prosil za materialne dobrine ali kakršnokoli drugo pomoč. Potrebujejo upanje. Dodali so še, da so krščanska družina in verjamejo v Boga. O tej zgodbi sem razmišljala, kako je upanje pomembno za nas. Kristjani imamo upanje, da bo nekoč konec zemeljskih skrbi in bomo odšli v kraj, kjer ne bo solza in bolečine, o čemer poje tudi prenekatera krščanska pesem.

Kako težko je življenje, če nimamo upanja. Še posebej, če se moramo brez upanja soočiti s problemi in boleznimi. Kristjani imamo upanje. Vprašanje je, ali ga znamo pokazati svojim prijateljem, sodelavcem, sosedom. Ali pa tarnamo in godrnjamo bolj kot ljudje, ki pravijo, da nimajo upanja? Življenje nikomur ne prizanaša. Preostane nam edino to, kar piše v Svetem pismu v Pismu Kološanom 4,2: »Vztrajajte v molitvi, bedite v njej in se zahvaljujte.« Nekdo je nekoč rekel, da smo kristjani »speči velikani«, saj se velikokrat ne zavedamo moči in veličine, ki jo imamo kot Božji otroci. Naj bo svet okoli nas še tako grozen in žalosten, imamo upanje in veselje ter skupaj z njima zagotovilo, da je končna zmaga odrešenja že zagotovljena.

Vsakdo izmed nas lahko najde tudi kaj dobrega in lepega na svoji poti in ko potegnemo črto skozi svoje življenje, uvidimo, da smo doživeli tudi veliko lepih trenutkov. Tudi to je razlog, da ohranimo upanje tudi v prihodnje. Sveto pismo v Pismu Rimljanom 15,13 poudarja: »Bog upanja pa naj vas napolni z vsem veseljem in mirom v verovanju, da bi bili v moči Svetega Duha polni upanja.«

Anonimen avtor

KRATKA ZGODBA O BOŽJEM ODPUŠČANJU

Med drugo svetovno vojno je v Franciji v strelnem ognju umrl zavezniški vojak. Prijatelji so ga želeli pokopati na bližnjem vaškem pokopališču, a grobar tega ni dovolil, ker pokojni ni bil njihov krajan. Pokazal je, da ga lahko pokopljejo zunaj pokopališke ograje. Mesece kasneje so se vojaki vrnili, da bi postavili svojemu prijatelju obeležje na grobu, a so bili presenečeni, ker niso našli prijateljevega groba. Šli so vprašat grobarja, kaj se je zgodilo. Povedal jim je, da ni mogel mirno spati, odkar so pokopali njihovega prijatelja zunaj ograje. Da ga je pekla vest. Rad bi se jim opravičil, a ni vedel, kje bi jih našel. Bal se je, da bo umrl s tolikšno težo na duši.

Želel si je, da bi mu bilo odpuščeno. Zato je neko jutro zgodaj vstal in prestavil ograjo in tako grob padlega vojaka vključil v pokopališče.

To Bog dela tudi za nas. Smo na napačni strani ograje, a nas vključuje v družino odrešenih, zato je poslal na svet Odrešenika Jezusa Kristusa. S smrtjo na križu je prestavil ograjo, ki nas je ločevala. Zakaj ga ne bi v tem posnemali? Apostol Pavel je zapisal: »Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu.« Biblična beseda za odpuščanje je izpeljanka iz grške besede »charis«, milost. Nekomu odpustiti pomeni biti do nekoga milosten.

Odpuščanje je končna oblika ljubezni, je njen zaključni izpit. Mahatma Gandhi je rekel, da šibki ne morejo odpustiti in da je odpuščanje lastnost močnih.

Odpustiti pomeni obrniti ključ in odpreti vrata ječe ter stopiti v svobodo. Pomeni čez neizplačljivi dolg potegniti črto ter z velikimi črkami zapisati: »Odplačano.« Pomeni v sodni dvorani udariti s kladivom in razglasiti: »Ni kriv.« Kako pa vem, da sem odpustil? Ko več noč in dan ne razmišljam o tem in mi ni treba stalno govoriti o tem. Ko ne čutim potrebe po maščevanju.

Odpuščanje ni stvar razpoloženja ali pa občutkov. Odpuščanje je stvar odločitve mojega srca, moje svobode. Kot je Jezus odpustil nam: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« In kot molim: »Oče naš, ki si v nebesih ... in odpusti nam, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom ...« Odpuščanje je srce Evangelija. Brez odpuščanja ni prihodnosti. Kot Jezusovi učenci sploh nimamo druge izbire.

Katja Lipičnik

NAJPOMEMBNEJŠA ODLOČITEV V NAŠEM ŽIVLJENJU

Katja Lipičnik je sociologinja in učiteljica ter glasbena animatorka veroučnih otrok v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Živimo v družbi, za katero lahko rečemo, da je tehnološko zelo visoko razvita. Govorimo lahko tudi o družbi znanja, informacijski družbi. To je tudi čas nastajanja in izpopolnjevanja umetne inteligence.

Pred kratkim sem se na enem od izobraževalnih seminarjev seznanila z orodjem CHAT GPT – to je računalniški program, ki je zasnovan za sodelovanje v pogovorih z uporabniki, pri tem pa poskuša ustvariti smiselne in kontekstualno primerne odgovore. Gre torej za umetno inteligenco, s katero lahko komuniciramo na način, da ji postavljamo neka vprašanja, ona pa nam nanje odgovarja.

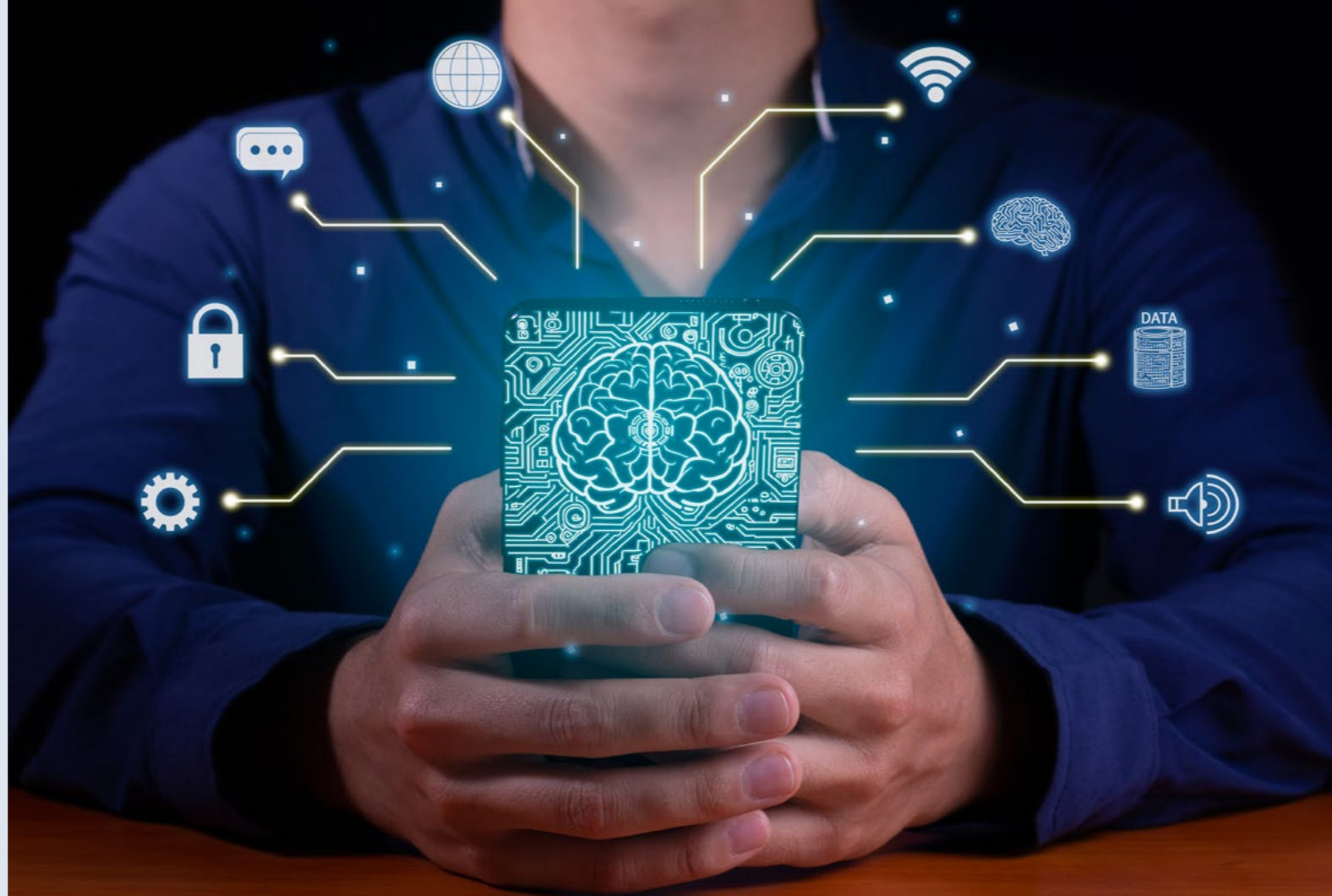
Ker sem se ravno te dni ukvarjala z eno – po mojem mnenju – zelo pomembno odločitvijo v svojem osebnem življenju, sem iz čiste iz radovednosti tej aplikaciji zastavila vprašanje: Katere so najpomembnejše odločitve v človekovem življenju?

Navedenih je bilo 10 odgovorov, in sicer: Izbira življenjskega partnerja, izbira poklica oz. kariere, izbira izobraževanja, odločitev o starševstvu. Poleg tega CHAT GPT navaja še: finančno upravljanje, skrb za zdravje in življenjski slog, socialne in medosebne odnose, odločitev o tem, kje bomo živeli ter osebni razvoj in učenje novih veščin.

Med 10 najpomembnejšimi odločitvami pa je bila navedena tudi duhovnost oziroma odločitev o verskem prepričanju ali duhovni poti. Nato sem postavila naslednje vprašanje: Katera je najpomembnejša odločitev v človekovem življenju? Dobila sem naslednji odgovor (citiram CHAT GPT): »Najpomembnejša odločitev v človekovem življenju je subjektivna in se lahko razlikuje med posamezniki, saj je odvisna od njihovih vrednot, prepričanj, življenjskih okoliščin in priorit. Kljub temu bi nekateri ljudje morda izpostavili odločitev o tem, kaj verjamejo ali kako oblikujejo svoj življenjski smisel, kot najpomembnejšo. To vključuje odločitve o verskem prepričanju, duhovnosti ali oblikovanju življenjskih vrednot.«

Iskreno, takega smiselnega odgovora res nisem pričakovala, vsaj ne od tako imenovane umetne inteligence. Dejstvo je, da odločitve, ki jih sprejemamo v življenju, pomembno vplivajo na našo prihodnost. Ampak samo ena od odločitev, ki jo sprejememo, lahko vpliva na našo večnost.

Če pa sprejmemo to odločitev, nam lahko le-ta pomaga pri vseh ostalih pomembnih odločitvah. Odločitev, o kateri govorim, je seveda odločitev za Boga. Bog prihaja k nam, trka na naša vrata, nam ponuja roko, ponuja nam svojega sina za odrešenika, ponuja nam vstopnico za v nebesa, za večno življenje. Ampak mi se moramo odločiti, ali bomo vrata našega srca odprli in ga povabili naprej, ali bomo sprejeli ponujeno dlan, ali bomo sprejeli Jezusa za svojega Odrešenika in Gospoda ali bomo sprejeli to vstopnico v nebesa ali ne.

To lahko naredimo danes. Lahko se odločimo in rečemo: »Da, Gospod Bog, želim te v svojem življenju, odločil/-a sem se, da želim stopiti na to pot in s tabo postati nov človek.« Sprejmemo to odločitev danes. Predajmo se v roke našega Boga. Zaupajmo mu svoja življenja in on nas bo vodil, po pravi poti.

V Svetem pismu, v Knjigi pregovorov je zapisano: »Zaupaj v GOSPODA z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj.

Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo uravnaval tvoje steze. Ne imej sam sebe za modrega, boj se GOSPODA in varuj se hudega. To bo zdravilo za tvoje telo, poživilo za tvoje kosti.« Sestre, bratje, združimo se v slavljenju in čaščenju našega zvestega Boga, ki nas neskončno ljubi in vodi skozi življenja. Pojmo mu hvalnice v svoji notranjosti in mu izrazimo svojo hvaležnost z molitvijo:

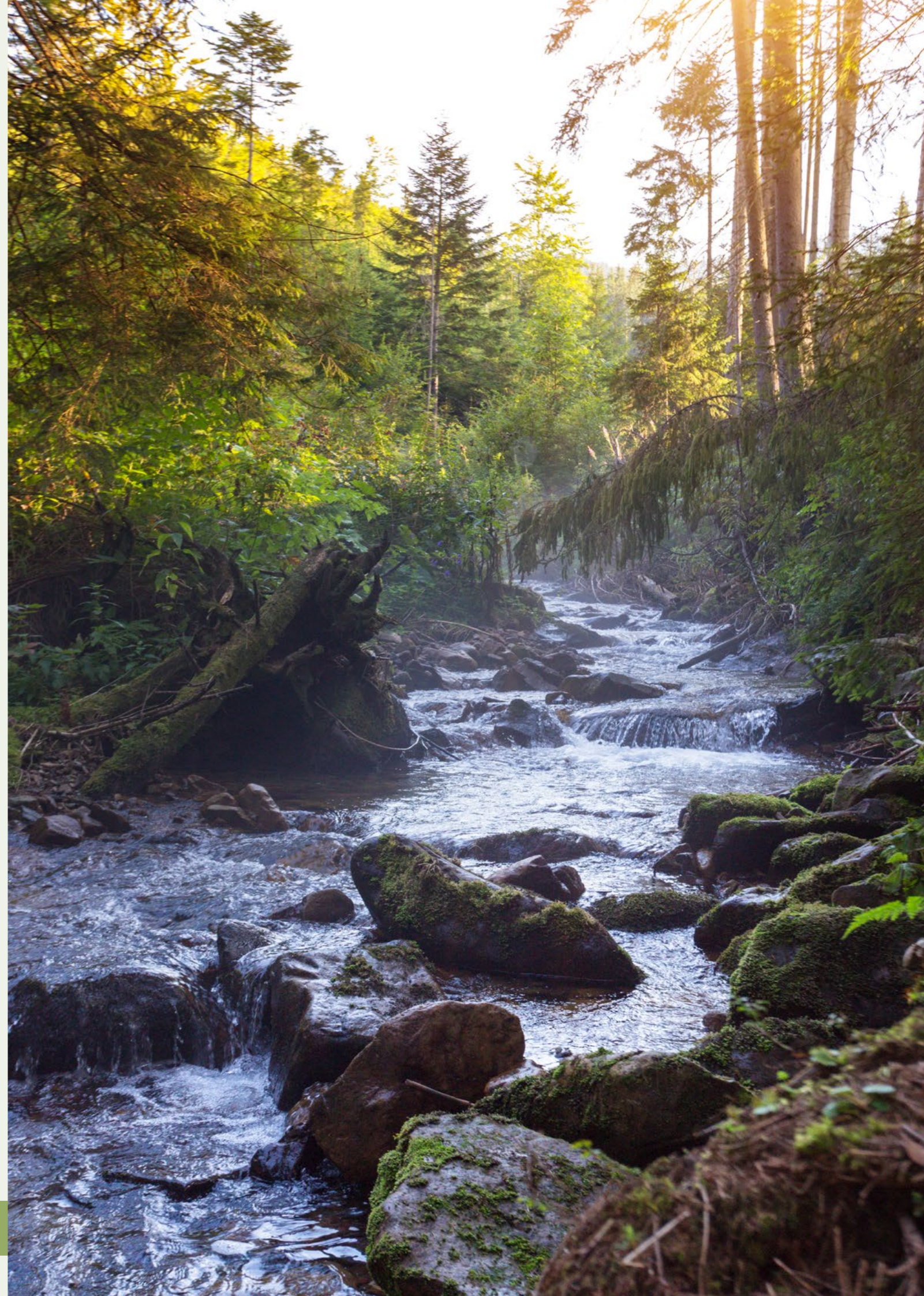
»Nebeški Oče, zahvaljujemo se ti za tvojo neskončno zvestobo in ljubezen, ki jo vsak dan občutimo v naših srcih. Hvala ti za dar vere, ki nam omogoča zaupati v tvoj načrt, tudi ko ne razumemo popolnoma. Hvala ti, Gospod, ker si z nami v dobrih in težkih časih. Tvoje vodstvo je kot svetilnik, ki nas usmerja po poti pravičnosti. V težkih trenutkih si nam opora, v radostnih pa razlog za zahvalo. Prosimo te, Gospod, da nam daješ moč, da bomo sledili tvoji volji in hodili po poti, ki jo imaš za nas pripravljeno. Naj bodo naša srca odprta za tvoje vodstvo, naj bodo naši koraki trdni in naj delimo tvojo ljubezen z ljudmi okoli nas. To te prosimo v Jezusovem imenu. Amen.«

Neznani avtor

JEZUS, TI SI DRUGAČEN

Ti si se zavzel za prešušnico,
ko so se vsi oddaljili od nje.
Ti si se udomáčil pri
cestninarju,
ko so se vsi jezili nanj.
Ti si klical otroke k sebi,
ko so jih vsi želeli odgnati.
Ti si odpustil Petru,
ko je sam sebe obsodil.
Ti si pohvalil darežljivo vdovo,
ko so jo vsi prezirali.
Ti si pregnal hudiča,
ko so mu vsi nasedli.
Ti si obljubil nebeško kraljestvo
razbojniku,
ko so mu vsi želeli pogubo.
Ti si Pavla poklical v sledenje,
ko so se ga vsi bali kot preganjalca.

Ti si pobegnil pred slavo,
ko so te vsi hoteli razglasiti za kralja.
Ti si ljubil uboge,
ko so si vsi prizadevali za bogastvo.
Ti si ozdravljaj bolne,
ko so vsi dvignili roke od njih.
Ti si molčal,
ko so te vsi obtoževali, sramotili in
bičali.
Ti si umiral na križu,
ko so vsi praznovali svojo veliko noč.
Ti si vzel krivdo nase,
ko so si vsi prali roke kot nedolžni.
Ti si vstal od mrtvih,
ko so vsi mislili, da je vsega konec.
Jezus, hvala ti, da si drugačen.

Tjaša Golobič Štucin

SKUPNOST

Tjaša Golobič Štucin je sociologinja, pedagoginja ter teologinja v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ljudje smo ustvarjeni za življenje in delo z drugimi ljudmi v skupnosti, v kateri smo in v kateri lahko uspevamo. Smo družbena bitja, ki smo se razvila za obstoj znotraj skupnosti.

Kakovost skupnosti pogosto narekuje stopnja angažiranosti in sreče, ki jo posamezniki lahko črpajo iz interakcij v skupnosti. Žal nekatere skupnosti spodbujajo občutke dvoma vase in izoliranosti. Pozitivne skupnosti so skupine, ki navdihujejo svoje člane na načine, ki spodbujajo občutek samoodkrivanja in skupinske povezanosti, spodbujajo člane k izražanju svojih prepričanj in vrednot ter gradijo odnose z drugimi.

Vsaka skupnost ima tudi značilnosti, po katerih je prepoznana, ali značilnosti, po katerih je najbolj prepoznavna. Naj pojasnim s primerom iz šolskega življenja. Učitelji učence poznajo kot posameznike, vendar pa jih v prvi vrsti dojemajo kot pripadnike skupnosti, torej posameznega oddelka oz. razreda. S tem si lažje organizirajo večjo količino »informacij« glede vseh posameznikov na šoli. O oddelku na skupnih sestankih tako naprej orišejo splošno značilnost oddelka, npr. oddelek je zelo glasen, učenci se težko umirijo, ali pa oddelek je zelo delaven, razumejo navodila in se dela hitro lotijo ter ga dobro opravijo. Po predstavitvi oddelka kot celote pa izpostavijo posameznike, ki so v tistem trenutku potrebni posebne pozornosti. Lepo je slišati učitelje, ki o razredih, ki so v preteklosti veljali za problematične, povedo, da so kot oddelek postali bolj povezani, se spodbujajo in so tudi učno bolj uspešni kot so bili. Največkrat so se v razredu spremenili nekateri posamezniki, a je to vplivalo na celotni oddelek, ki je sedaj prepoznan kot bolj uspešen in zadovoljujoč.

Torej, vsaka skupnost je po nečem prepoznavna. Tudi mi, dragi zbrani, smo danes skupnost posameznikov, ki smo vstopili skozi vrata stavbe, ki ji pravimo cerkev. Ko smo vstopali, smo bili posamezniki iz različnih koncev in krajev, z različnimi zgodbami, izkušnjami, trenutnimi preizkušnjami in bremenami, vprašanji in izzivi. V trenutku, ko smo vstopili skozi vrata, ki predstavljajo točko nič, točko prehoda iz zunanjega v notranji svet, iz razpršenosti v ponovno združenost, iz enega sveta v drugi svet, lahko bi rekli iz fizičnega sveta v duhovni svet,

pa smo imenovani Cerkev, z veliko začetnico.

Po čem smo prepoznavni kot skupnost Cerkve ali po čem bi naj hrepeneli kot skupnost, da bi po tem bili prepoznavni? Kaj je naša skupna točka? Kaj so vrata, skozi katera smo vstopili?

Jezus Kristus, naš Gospod, je naša skupna točka. On je rekel, da je on vrata. S fizičnim prihodom in vstopom skozi vrata cerkve le še na zunaj pokažemo, kar je že v našem srcu in v kar verujemo.

In po čem bi naj bili prepoznavni kot Cerkev? Po Božji ljubezni do bratov in sester in do vseh bližnjih, bodisi zunaj bodisi znotraj vrat. Cerkev je naše varno zatočišče in dom. Vrata, skozi katera vanjo vstopamo, pa je sam Bog, Jezus Kristus.

In če smo morda kot posamezniki kdaj prepoznani kot tisti, ki so potrebni posebne pozornosti, ko v svoji grešnosti in šibkosti mesa ne zmoremo uresničevati vsega, k čemer je poklicana Cerkev, pa ne pozabimo, da Jezus, ki je Dobri pastir v svoji Cerkvi, vidi vsakega posameznika in je njegova milost tista,

ki nas ohranja tako kot posameznike kot tudi skupnost – Cerkev.

Zato se Bogu lahko vsak dan znova zahvalimo za njegovo ljubezen, ki nikoli ne mine, izkazano na križu in zaupano Cerkvi, po kateri je Božja ljubezen prepoznana med ljudmi.

Danilo Jovanović

VZTRAJATI V MOLITVI

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Vprašam vas: Ali Bog odgovarja na naše molitve? Zakaj ne odgovarja takrat, ko se nam zdi, da bi moral? Verjeti moramo, da Bog odgovarja na naše molitve, a v svojem času. Njemu se ne mudi, zato ne rabimo biti razočarani in misliti, da nas je zapustil in ne bo odgovoril. Naša naloga je le to, da vztrajamo v molitvi.

V Lukovem evangeliju 11,9 beremo: »Tudi jaz vam pravim: Prosite in vam bo dano. Išcite in boste našli. Trkajte in se vam bo odprlo.« Znani evangelist in pastor George Müller je v 19. stoletju skrbel za tisoče sirot v Angliji in je znan kot velik človek vere.

Odločil se je moliti za svojih pet prijateljev, ki še niso verjeli v Boga. Šele po petih letih molitve je eden izmed njih sprejel Boga za svojega Odrešenika.

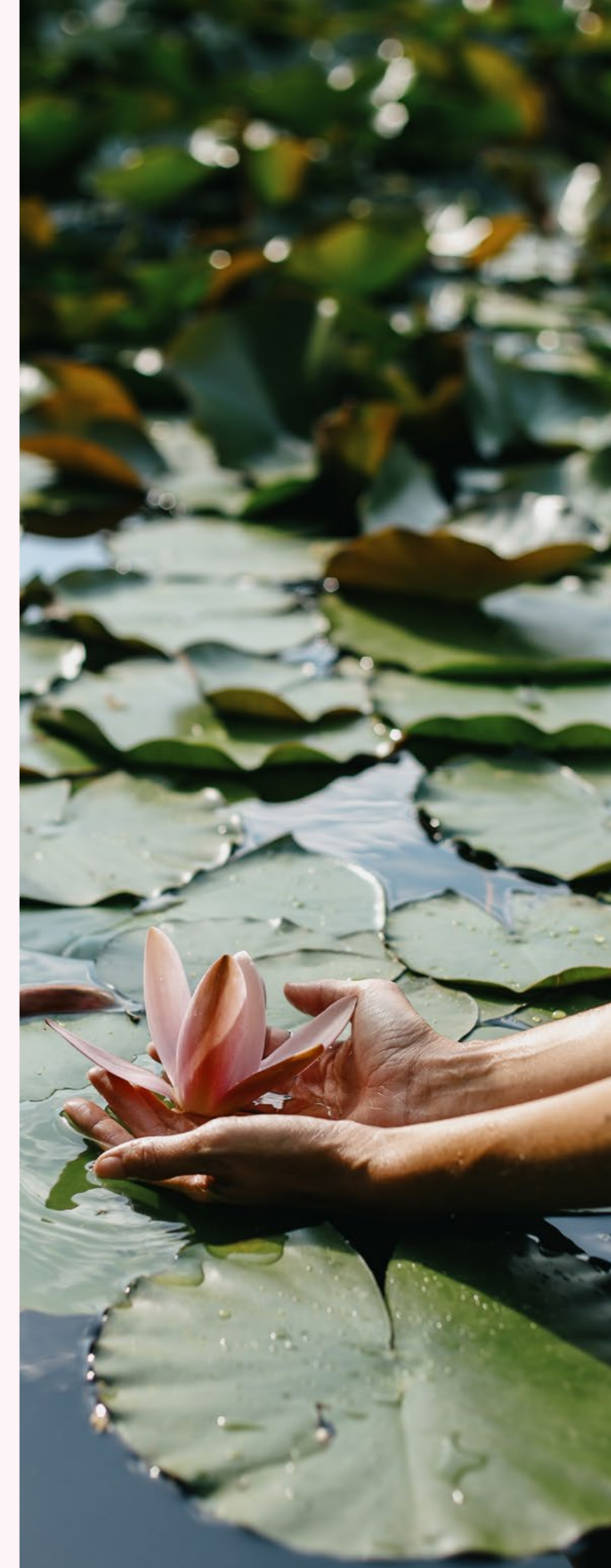
V naslednjih petih letih sta vero sprejela še dva prijatelja. Po 25 letih je postal kristjan še četrti prijatelj. George ni obupal, ampak je molil še za petega prijatelja do svoje smrti. Ni dočakal njegovega spreobrnjenja, a se je peti prijatelj spreobrnil k Bogu po njegovi smrti. George Müller je za svoje prijatelje molil več kot 50 let.

Včasih molimo za nekaj, kar smo prepričani, da je po Božji volji, pa kljub temu ne dobimo odgovora. Takrat smo žalostni in se sprašujemo, zakaj Bog ne odgovarja. Jezus pa nam pravi: »Prosite, išcite in trkajte.«

Dragi bratje in sestre, ne obupajmo in ne prenehajmo moliti, bodimo vztrajni, kot beremo v Jezusovi priliki o človeku, ki je pozno ponoči trkal na sosedova vrata, dokler ni dobil odgovora. Jezus je o tej vztrajni prošnji zaključil: »Če ne bo vstal zaradi tega, ker je njegov prijatelj, bo zaradi njegove nadležnosti in mu dal, kar potrebuje.« (Lk 11,8) Jezus je rekel: »Prosite in vam bo dano. Išcite in boste našli. Trkajte in se vam bo odprlo. Kajti vsak, kdor prosi, prejme. In kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.« Naša naloga je, da vztrajamo v molitvi, pa četudi do stopnje »nadležnosti«.

Včasih pa smo presenečeni, ko Bog na naše molitve odgovori zelo hitro. Skratka, Bog odgovarja, kot on želi, in takrat, ko on tako presodi. Vendar vedimo, da Bog nikoli ne zamudi in vedno vse naredi pravi čas.

MODRE IZJAVE

Edina stvar, ki mi otežuje učenje, je moja izobrazba.
(Albert Einstein)

Govoriti resnico v času svetovnega zavajanja je revolucionarno dejanje.
(George Orwell)

Ateisti so se znašli v udobnem položaju, ko so zagovarjali mnenje, da je vesolje večno in nedojemljivo. Problem je, ker zaradi sodobnih dokazov, da se je vesolje začelo z velikim pokom, tega stališča ne morejo več zagovarjati. Zato oni ne morejo meni ugovarjati, ko izrečem isto o Bogu: Da je večni in nedojemljiv. (William Lane Craig)

Cerkev obstaja samo zato, da ljudi pripelje h Kristusu in jih naredi za male Kristuse. Če Cerkev tega ne dela, so vse katedrale, vsa duhovščina, vse misije in preučevanja Biblije kot celo Biblija sama izguba časa. Bog je postal človek samo s tem namenom.
(C. S. Lewis)

Rebeka Jovanović

BOŽJI KLIC

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Dragi prijatelj, si morda kdaj postaviš naslednja vprašanja: »Kaj, če je danes moj zadnji dan? Sem pripravljen na srečanje z Jezusom? Kakšen je moj odnos do Boga? Kakšen je moj odnos do bližnjega?« Morda si misliš: »Imam še čas, saj sem še mlad, ko bom starejši, bom razmišljal o tem ...« Ja, lepa želja, a naš konec lahko pride že naslednji trenutek.

Ne vemo, kdaj pride naš zadnji dan. Zato ne oklevajmo, ne zavlačujmo in ne ignorirajmo Božjega klica, ki nas vabi, da se mu odzovemo in začnemo življenjsko pot z Jezusom Kristusom.

Odzovimo se na njegov klic in prisluhnimo svoji vesti, ko nam pravi:
JAZ SEM SVETLOBA, a ti me ne vidiš.
JAZ SEM POT, a ti mi ne slediš.
JAZ SEM RESNICA, a ti mi ne verjameš.
JAZ SEM ŽIVLJENJE, a ti me ne iščeš.
JAZ SEM UČITELJ, a ti me ne poslušáš.
JAZ SEM TVOJ GOSPOD, a ti se mi ne podrejaš.
JAZ SEM TVOJ BOG, a ti mi ne moliš.
JAZ SEM TVOJ ZVESTI PRIJATELJ, a ti me ne ljubiš.

dr. Daniel Brkič

ZAKAJ SEM KRISTJAN?

Dr. Daniel Brkič je pastor in duhovnik v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Matematik in filozof Bertrand Russell je napisal esej Zakaj nisem kristjan? Po njegovi oceni vsaka religija temelji na strahu pred Bogom, kaznijo ali pogubo. S tem je povezan strah pred skrivnostnim, neuspehom, porazom, smrtjo, večnostjo. Povsem drugače je zapisal ugledni mislec G. K. Chesterton: »Ko se ljudje odločijo, da ne bodo verjeli v Boga, postanejo največji verniki, ker so sposobni verjeti komurkoli in v karkoli.« Stara Cerkev je poznala odgovor na takšna vprašanja. V apostolski veroizpovedi ne rečemo verujem, da Bog obstaja, ampak rečemo verujem v Boga Očeta.

Med enim in drugim je ključna razlika. Možno je, da verjamem, da nekdo obstaja, a takšno prepričanje nima praktičnega vpliva na moje življenje. Lahko odprem telefonski imenik in verjamem, da ti ljudi dejansko obstajajo, toda nikogar od njih ne poznam osebno. Vera v Boga ni zgolj teoretični razumski zaključek, ampak je predvsem praktični odnos zaupanja. Je razmerje, ki še ni dokončano in je majavo, a zato nič manj resnično. Zato stalno molimo: »Gospod, verujem, pomagaj moji neveri.« (Mr 9,24)

Ko o Bogu govorimo kristjani, govorimo o Bogu, ki je ljubeči materinski Oče. Ljubezen spremeni vse. Ko nekomu rečem, da ga ljubim, s tem rečem: »Ti ne boš nikoli umrl.« To osmisli obstoj življenja tudi onstran smrti. Ni res, da je Bog na nas jezen in da ljubi samo skesance. Cerkev mora nujno popraviti teroristične in kaznilniške ideje o Bogu. Ne smemo oznanjati brezsrčnega Boga, ki ni sposoben trpeti in nas razumeti. Bog nas toliko ljubi, da je sestopil v naš pekel. Celu pogubljeni so večna bolečina Božje ljubezni.

Bog toliko spoštuje našo svobodo, da zmore vse, razen da nas prisili, da ga ljubimo. Nikogar ni mogoče prisiliti v nebesa proti njegovi volji. Na nek način Boga sovražimo zato, ker želi, da vsi pridemo v nebesa. C. S. Lewis je zapisal, da so vrata pekla zaklenjena od znotraj. Preseneča, da ljudje nočemo obrniti ključa, saj Bog stalno in vsem ponuja odrešenje. Bog nima druge izbire, kot da spoštuje naše odločitve.

Pred svobodno voljo je tudi Božja ljubezen nemočna. Božja ljubezen do nas je nezaslužena, nespremenljiva, popolna, brezpogojna. Bog nas ne ljubi zato, ker smo mi dobri, ampak zato, ker je on dober.

To potrjuje Jezusova prilika o izgubljenem sinu (Lk 15,11-24). Ta prilika je najbolj znana Jezusova prilika, a tudi najbolj napačno razumljena. V bistvu gre za priliko o smrti. Ko je mlajši sin od očeta predčasno zahteval svoj delež dediščine, je očeta pravno razglasil za mrtvega. Ko je ta sin v daljni deželi svojo dediščino nespametno zapravil, je nastopila še njegova smrt. Kajti smrt Boga ima za posledico smrt človeka. Sin judovskega bogataša se je želel nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih ni nihče dal. Prašiči so bili njegova edina družba. Ko se je zaradi stiske vrnil domov, je postala njegova smrt dokončna, ker ni vedel, kaj ga čaka. Oče je zagledal »truplo« sina, ki se je opotekajoče premikalo po cesti, a ga je obudil s svojim poljubljanjem. Zato je Jezus priliko zaključil z besedami, da je bil sin mrtev, a je oživel.

Ko se je potepuški sin vračal domov, mu je oče tekkel naproti in ga objel. Prekinil je sinovo spoved in napovedal je pojedino. Nobene odveze mu ni dal, ker pri očetu obstaja samo praznovanje. Zato, ker je odpuščanje v sami naravi očetovstva.

Kaj se je zaradi strašne sinove izgubljenosti spremenilo? Ni se spremenil oče, ampak se je spremenil sin. Greh spremeni ljubečega Boga v projekcijo naše krivde, tako da Boga kot Očeta sploh ne vidimo, ampak vidimo Boga kot sodnika, plačnika in maščevalnega obtoževalca.

Nekdo je rekel: »Boga so mi predstavili v tako slabi luči, da sem se ga bal bolj kot hudiča.« Ko govorimo o Božjem odpuščanju, si moramo nehati Boga predstavljati, kot da je zaradi našega greha užaljen in očitajoč. Bog je nespremenljiv in neodvisen. On ljubi z večno ljubeznijo. Ljubezen je njegova narava. Luther je zapisal: »Če bi Bog nehal ljubiti, bi se spremenil v hudiča.«

Oče je ves čas oprezal skozi okno, in ko je končno zagledal sina, ko je bil le-ta še daleč, je odložil vse svoje dostojanstvo in mu stekel naproti, ga objel in ga poljubljal.

Za judovskega očeta je bilo takšno početje nespodobno. Oče ga ni prenehal ljubiti. Ni postal jezen patriarh, ampak je sinu izrekel dobrodošlico. Ni se spremenil oče; spremenil se je sin. Ko se je odtujil od očeta, ni bil več sposoben videti svojega očeta takšnega, kakršen je v resnici - ljubeč in skrben. Nadomestil ga je s krutim nadzornikom, ki zahteva pravico. Očeta ni bilo treba prepričevati, naj sinu odpusti in ga sprejme. Oče ljubi. To je njegova resnica. Sin je moral storiti samo eno; uvideti svoj greh in priznati, da je grešnik. V tistem trenutku je prenehal biti grešnik. Sprejel je božansko odpuščanje.

Vse ostalo je praznovanje in pojedina. Oče je sinu vrnil znake sinovstva: oblačilo, prstan, sandale, pitano tele, mesijanski banket. Sin kljub svoji sebičnosti in razuzdanosti ni izgubil svojega statusa. Žal sin tega ni dojel. Koval je načrt za svojo prihodnost rekoč: »Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.« Prosil je, naj ga oče vzame za enega od svojih najemnikov.

Hotel je biti plačan delavec na očetovem posestvu. Čeprav je bil dedič, je hotel z očetom skleniti pogodbeno razmerje in tako nadomestiti krvno zavezo. Toda velikodušna očetova dobrodošlica ga je spremenila. Izkusil je milost. Mrtev sin je oživel. Obudila ga je očetova ljubezen. Sin ni postal boljši človek, ampak nov človek. Oče se ne spreminja. Bog ni nič drugega kot neomajna večna Ljubezen.

Sprememba se zgodi v nas. S kesanjem mi spremenimo svoje mnenje o Bogu in svojem bližnjem.

Kakšnega Boga bi torej poznali, če nam Jezus ne bi razodel ljubečega Boga Očeta? Krščanstvo bi bilo še ena religija več, tako pa velja, da se je treba poveseliti in vzradostiti, ker je bil sin mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.

Znana je stara zgodba o evangeličanskem duhovniku, ki je ločil med postavo in evangelijem, zato je na smrtni postelji rekel: »Zagotovo bom šel v nebesa, saj se ne spomnim, da bi kdaj naredil dobro delo.« Razumljivo, da mu dobrih del ni manjkalo, vendar je računal na Božjo milost. Nismo odrešeni zato, ker delamo dobra dela, ampak dobra dela delamo zato, ker smo odrešeni. Milost je nezaslužen dar.

Ko so učenjaki razpravljali, zakaj je krščanstvo edinstveno med religijami, jim je C. S. Lewis rekel: »Na to ni težko odgovoriti. Krščanstvo je edinstveno zaradi milosti.« Tudi jaz priznam, da sem se za krščanstvo odločil zaradi Božje milosti, ki je v drugih religijah ni. V Jezusovi priliki o izgubljenem sinu vidim biser evangelija in je zame evangelij v evangeliju. Zato sem kristjan.

Lea Brkič

NEBO JE ZAŽARELO

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V novicah sem prebrala članek, ki me je pritegnil zaradi naslova *Nebo nad Slovenijo je zažarelo*. V članku je bil opisan poseben pojav v vesolju, tako imenovani severni sij, zaradi katerega se na nebu v večernih urah pojavijo čudovite barve. Ljudje so ta pojav fotografirali in si med seboj pošiljali čudovite fotografije in zapise, kako so bili navdušeni nad tem, kar so lahko videli s prostim očesom. Ob tem sem se spomnila na mavrico, ki se po dežju pojavi na nebu. Tudi takrat nebo zažari in lepo je občudovati večbarvni polkrog.

Toda mavrica ni le nekaj lepega v naravi, ampak nas spomni na znak Božje zaveze s človeštvom. Vsakič, ko jo vidimo, bi lahko zapisali: Božja zaveza s človeštvom je zažarela. Nekdo je zelo lepo povzel vsebino zgodbe o Noetu in potopu ter mavrici. Zapisal je: »Vse, kar moram vedeti, sem se naučil iz Noetove ladje: Ne zamudi na ladjo. Ne pozabi, da smo vsi na isti ladji. Načrtuj vnaprej, kajti ko je Noe začel izdelovati ladjo, še ni deževalo. Ne poslušaj kritikov, ampak nadaljuj z delom, ki ga je potrebno opraviti. Svojo prihodnost izgrajuj na trdnem temelju. Zaradi varnosti potuj skupaj z bližnjim.

Hitrost ni vedno prednost. Na ladji je bil tako polž, najpočasnejša žival, kot tudi gepard, najhitrejša žival. Ko si v stresni situaciji, čakaj na Boga. Ne pozabi, da je Noetovo ladjo izdelal Noe, amater, pa ni potonila, ladjo Titanik pa so izdelali profesionalci, a je potonila. Ne glej na nevihto, kajti ko si z Bogom, te na koncu čaka mavrica.«

Čudovito je vedeti, da je Božja zaveza trdna in da je vredno zaupati v Božje obljube. V še tako trdne zaveze in obljube, ki si jih dajemo ljudje, podvomimo in jih ne izpolnimo.

Toda tako kot nihče ne more uničiti mavrice na nebu, ki jo je Bog ustvaril kot opomnik svoje zaveze s človeštvom, nič in nihče ne more uničiti Božjih obljub. Ena izmed Božjih obljub je zapisana v knjigi preroka Izaija: »Ne boj se, saj sem s teboj, nikar se plaho ne oziraj, saj sem jaz tvoj Bog. Okrepil te bom in ti pomagal, podpiral te bom z desnico svoje pravičnosti.« (Iz 41,10) To sporočilo nas vedno znova opogumi. Ne glede na to, kaj preživljamo, kakšne so naše okoliščine, s čim se soočamo. Naj ta Božja obljuba zažari nad nami, kot je nebo zažarelo nad Slovenijo in mavrica zažari po dežju.

Kristjani, združeni v veliki Božji družini Cerkve, smo kot potniki na ladji, ki pluje v pristan večnosti. Na tej poti Boga slavimo in se mu zahvaljujemo, da je z nami. Zato se ne bojimo prihodnosti.

»GOSPOD NAUČI NAS MOLITI ...« (LK 11,1)

Oče naš, ki si v nebesih,
posvečeno bodi tvoje ime,
pridi k nam tvoje kraljestvo,
zgodí se tvoja volja
kakor v nebesih tako na zemlji.
Daj nam danes naš vsakdanji kruh
in odpusti nam naše dolge,
kakor tudi mi odpuščamo svojim
dolžnikom,
in ne vpelji nas v skušnjava, temveč
reši nas hudega.

Amen.

Ker tvoje je kraljestvo in moč in
slava na veke. Amen.

Ko molim Gospodovo molitev
očenaš, moram paziti, kako molim,
kajti nebesa mi odgovarjajo:

Ne reci OČE, če se vsak dan ne
obnašaš kot sin.
Ne reci NAŠ, če živiš izoliran v svoji
sebičnosti.
Ne reci KI SI V NEBESIH, če misliš
samo na zemeljske stvari.
Ne reci ZGODI SE TVOJA VOLJA
KAKOR V NEBESIH TAKO NA
ZEMLJI, če je ne sprejemaš, ko je
boleča.
Ne reci DAJ NAM DANES NAŠ
VSAKDANJI KRUH, če nisi hvaležen
in ne skrbiš za lačne brate in sestre.
Ne reci IN NE VPELJI NAS V
SKUŠNJAVA, če imaš namen ostati v
grehu in naprej grešiti.
Ne reci REŠI NAS HUDEGA, če se ne
boriš proti zlu.
Ne reci AMEN, če nisi dojel molitve
očenaš.

dr. Katja Brkič Golob

MODERNE OBLIKE SUŽENJSTVA

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu in na Univerzi v Novem mestu ter duhovnica in voditeljica slavnice in glasbene skupine v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Tedaj je Jezus govoril Judom, ki so verovali vanj: »Če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci. In spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.« Odgovorili so mu: »Abrahamovi potomci smo in nikoli nismo bili nikomur sužnji; kako praviš ti: ›Postali boste svobodni.‹« Jezus jim je odgovoril: »Resnično, resnično, povem vam: Vsak, kdor dela greh, je suženj greha. Suženj pa ne ostane pri hiši za vekomaj; sin ostane vekomaj. Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni. (Jn 8, 31-36)

Ob prebiranju tega odlomka sem pomislila, v kakšnem paradoksu živi današnja postmodernistična družba. Večinoma živimo v svobodnih, demokratičnih državah, a hkrati smo vsi sužnji, saj je suženjstvo globalni problem človeštva. Pomislimo, postali smo sužnji tehnologije. Kamorkoli gremo, kjerkoli že smo, vedno iščemo svoje telefone in se počutimo kot bi nam manjkala ena roka, če telefona nimamo pri sebi. Z drugimi komuniciramo preko mobilnih telefonov, nimamo več skupnih obrokov, če pa že, pa vmes gledamo na svoje mobilne telefone, tablice, računalnike. Postali smo sužnji svojih služb in zaposlitev. Nimamo več jasnih delovnih zahtev, urnikov. Postali smo sužnji mode, zabave, statusa, slave, kreditov, mnenj drugih ljudi o nas. Postali smo sužnji lastne krivde, strahov, morda celo zagrenjenosti in predsodkov. Nenazadnje, postali smo sužnji časa. Najpogosteje izrečen stavek, ki ga izreče tipičen, povprečni človek je: »Nimam časa«.

Postali smo sužnji brezbržnosti, saj je drugi najpogostejši stavek, ki ga slišimo: »Briga me, vseeno mi je.« In ker ljudje ob koncu leta največkrat delamo poračune glede preteklega leta, je morda pametno, da ne ponovimo te iste napake in ne postanemo sužnji praznih obljub zdaj in v prihodnjih letih, pač pa se zavemo, da je suženjstvo staro toliko let kot jih šteje človeštvo, saj sam Jezus pravi: »Vsak, kdor dela greh, je suženj greha!« Vendar Jezus tudi pravi, da nismo več sužnji greha, pač pa da smo odkupljeni sinovi in hčere, saj nas je suženjstva greha osvobodil Sin, s čimer je zlomil moč vsakršnega suženjstva. Neka znana krščanska himna govori ravno o tem. Besedilo pesmi pravi: »Dolgo bil sem v sponah greha, krivdo nosil sem ječe. Potlej pa sem začutil Božji dotik, ki je spremenil moje življenje, moje srce in postal sem svoboden.«

Svetopisemske besede milosti in slavospeva pravijo, da nas bo Gospod varoval vsega hudega, da bo Gospod varoval našo dušo. Gospod bo varoval naš prihod in naš odhod.

Gospod je naš varuh, Gospod bdi nad nami, Gospod ne bo dovolil, da bi naša noga omahovala, Gospod je naš varuh, on ne dremlje, on ne spi. Morda se danes sprašujemo, od kod bo prišla naša pomoč. Vzdignimo svoje oči h goram, kajti naša pomoč je od Gospoda, ki ja naredil nebo in zemljo in temu Gospodu je vredno zaupati tudi v času stisk, v času nemira, tudi takrat, ko okoli nas bučijo morja tegob in negotovosti. Zaradi te gotovosti, ki nam jo daje Sveto pismo, lahko vedno molimo: »Dobri Bog, čas beži in mi te hvalimo za vse, kar je napolnjevalo prejšnje leto: za mir in dobre prijatelje, za družino, za Cerkev, za uspeh pri delu in tvoj blagoslov, ki smo ga bili deležni. Za tvojo tolažbo, milost, odrešenje, za upanje, ki smo ga imeli. Vate zaupamo tudi vnaprej; ostani z nami tudi v tem letu in v prihodnjem. Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Amen.«

Ace Arsov

ALI BOG ODGOVARJA NA NAŠE MOLITVE?

Ace Arsov je pastor v Cerkvi Logos Bled ter voditelj Društva Doulos za pomoč zasvojenecem in njihovim svojcem.

Ali ste poznali koga, ki je prav vse svoje zaupanje položil v Boga? Težko je ostati ateist, ko človek spozna, da Bog naše molitve usliši, in da pri tem ne gre za naključje. Odgovor, zakaj Bog odgovarja na molitve, je v našem osebni odnosu z Jezusom. Molitev ni prisiljen del tega odnosa, ampak prepričanje v Božjo ljubezen. Sveto pismo pravi: »In to je zaupnost, ki jo imamo z njim: on nas usliši, kadar ga prosimo po njegovi volji.« (1 Jn 5,14) In: »Zakaj Gospodove oči so uprte v pravične in njegova ušesa v njihovo prošnjo.« (1 Pt 3,12)

Zakaj Bog ne usliši prošenj vsakega posameznika? Na svetu je mnogo ljudi, ki verujejo v obstoj Boga in ga na trenutke celo častijo. Toda tisti, od katerih molitve niso nikoli uslišane, zagotovo nimajo osebnega odnosa z Gospodom. Prav tako ti ljudje ne stremijo k odpuščanju grehov. Naj to pojasnim z besedami iz Svetega pisma: »Glejte, GOSPODOVA roka ni prekratka, da bi ne mogel odrešiti, in njegovo uho ni gluho, da bi ne mogel slišati. Pač pa so vaše krivde postale pregrade med vami in vašim Bogom, vaši grehi so zagrnili njegovo obličje pred vami, da ne sliši.« (Iz 59,1-2) Naravno je, da ljudje čutimo oddaljenost od Boga; zato se nam vsakič, ko hočemo Gospoda nekaj prositi, zgodi, da molitev začnemo takole: »Bog, resnično potrebujem tvojo pomoč ...« Po tem stavku nastopi krajši premor, nakar nadaljujemo: »Zavedam se, da nisem popoln, in da verjetno nimam nobene pravice, da bi te sploh prosil za pomoč ...« Zakaj sami sebe slepimo? Zavedati se moramo, da lahko prejmemo odpuščanje grehov in imamo osebni odnos z Gospodom. To je osnovni temelj, če želimo, da Bog usliši naše prošnje.

Najprej moramo vstopiti v osebni odnos z Gospodom. Poskusite si predstavljati naslednjo zgodbo: Miha se je odločil, da bo rektorja Univerze v Ljubljani prosil, naj mu gre za poroka ob nakupu novega avtomobila. Po vsej verjetnosti Miha nima niti najmanjše možnosti, da ta gospod njegovi prošnji ugoditi. Če bi rektorja prosil bližnji sorodnik, bi se verjetno zgodba končala drugače. Odnosi med ljudmi so zelo pomembni. Prav tako je pomemben naš odnos z Bogom. Imamo možnost, da se imenujemo Božji otroci in pripadamo njegovi družini.

Jezus je rekel: »Jaz sem dobri pastir ... Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj. Dajem jim večno življenje; nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.« (Jn 10,14.27-28)

Moramo se vprašati, ali resnično poznamo Boga? Ali je Bog v našem življenju le stvar navade? Če v svojem življenju ne čutite Božje bližine in morda niste prepričani, kako dobro ga poznate, začnite brati evangelij in razumeli boste, kaj je osebni odnos z njim.

Jezus je vsem, ki so položili svoje zaupanje vanj, dal velikodušno ponudbo: »Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosíte, karkoli hočete, in se vam bo zgodilo.« (Jn 15,7) »Ostati« v njem in pustiti, da njegove besede ostanejo v nas, pomeni, da moramo nenehno spoznavati njegovo prisotnost, mu zaupati in poslušati njegovo besedo. »In to je zaupnost, ki jo imamo z njim: on nas usliši, kadar ga prosimo po njegovi volji. In če vemo, da nas v vsem posluša, za karkoli ga prosimo, tudi vemo, da že imamo, kar smo ga prosili.« (1 Jn 5,14-15) Kadar ga prosimo po njegovi volji, nas bo uslišal; to pomeni, da bo naše prošnje uslišal v skladu s svojo modrostjo, ljubeznijo in svetostjo.

Ljudje se pogosto jezimo na Boga, saj si predstavljamo, da njegovo voljo poznamo. In tu se stvari zapletejo. Ljudje živimo v določenem času in z omejenim znanjem; nimamo vseh informacij o konkretni situaciji. Božji cilj zre v prihodnost in sega tja, kamor naš človeški um ne more potovati. Tako Bog ne bo vsega naredil le zato, ker smo si zamislili, da mora biti takšna njegova volja.

»GOSPODU so po volji takšni, ki se ga bojijo (ga spoštujejo), ki pričakujejo njegovo dobroto.« (Ps 147,11) Največji znak Božje ljubezni in predanosti vsakemu človeku je, kar je rekel Jezus: »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.« (Jn15,13) In: »Če je Bog za nas, kdo je zoper nas? On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podaril?« (Rim 8,31-32)

Kako pa je z neuslišano molitvijo? Pogosto se zgodi, da naši bližnji zbolijo ali celo umrejo, tudi finančne stiske so del vsakdanje resničnosti. Kaj potem? Bog nas poziva, naj vse svoje težave preložimo nanj. Celó v najbolj mračnih trenutkih: »Vso svojo skrb vrzite nanj, saj on skrbi za vas.« (1 Pt 5,7) Tudi ko dobimo občutek, da svet razpada, nas lahko Gospod sestavi; celo takrat, ko nam vse uhaja iz vajeti, lahko priskoči na pomoč, in v takšnih trenutkih smo lahko resnično hvaležni, da ga osebno poznamo.

»» **G**ospod je blizu. Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem. In Božji mir, ki presega vsak um, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.« (Flp 4,5-7) Čar osebnega odnosa je v tem, da nam Bog podarja notranji mir tudi takrat, ko se razmere ne obrnejo na bolje. Jezus je obljubil: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.« (Jn 14,27)

Bog nas namreč prosi, da mu zaupamo ravno v takšnih situacijah, da hodimo v veri in ne po gledanju (2 Kor 5,7). Ta vera ni slepa, saj je zgrajena na značaju Boga.

Podobno je z voznikom, ki se z avtom pelje čez most Golden Gate v San Franciscu. Za to, da bo prišel čez most, je bolj pomembna neokrnjenost mostu, kot pa, kaj voznik čuti, razmišlja, ali o čem se pogovarja z osebo na sovoznikovem sedežu. Na drugo stran mostu bo prišel zaradi integritete mostu, v katero je položil svoje zaupanje, ko se je zapeljal na most. Na podoben način Bog zahteva od nas, da zaupamo v njegov značaj; ljubezen, popolnost, usmiljenje, modrost in pravičnost. On pravi: »Z večno ljubeznijo te ljubim, zato ti tako dolgo izkazujem dobroto.« (Jer 31,3) »Zaupajte vanj ob vsakem času, o ljudstvo, pred njim izlivajte svoja srca! Bog nam je zatočišče.« (Ps 62,9)

Anonimen avtor

KRATKA ZGODBA O LJUBEZNI

Zgodba govori o dečku, ki je hodil s svojim dedkom na sprehod. Dedek je bil bolan na srcu, pri hoji pa si je pomagal z berglo. Bila je hladna zima. Vnuček se je drsal po zaledenem jezeru, dedek pa je oprezal za vsakim vnučkovim gibom. Svaril ga je glede debeline ledu. A že naslednji hip je bilo prepozno. Deček je padel skozi odprtino na ledu in se oprijemal roba luknje. Dedek mu je takoj iztegnil svojo berglo, ki se jo je deček oprijel, nakar je vnučka potegnil iz vode. Deček je ostal živ, za dedkovo bolno srce pa je bil ta napor prevelik. Po dedkovi smrti so hoteli domači vse dedkove stvari razdeliti, da jih ne bi spominjale nanj.

Ko so hoteli odnesti iz hiše še dedkovo berglo, je vnuček zavpil: »Ne, tega ne dovolim. Dedkova bergla pripada meni. Z njo mi je dedek rešil življenje, svojega pa je izgubil. Dokler bom živel, bo ta bergla znamenje dedkove ljubezni do mene.« Človeštvo se drsa po zelo nevarnem drsališču. Slej ko prej se lahko pod mojimi nogami odpre jama, a je Jezusov križ opomnik mojega odrešenja.

Tudi človek je tak, kakršna je njegova ljubezen. A človek človeku ne more dati popolne ljubezni, niti je potešiti. Uresničim in najdem jo lahko samo v Bogu. Zakaj ne morem ljubiti? Zato, ker se bojim darovanja. Ker mislim, da izgubljam, ko dajem. Prava ljubezen je več kot čustvo ali pa užitek. Ljubezen je žrtev, je samopodarjanje. Je glagol, ne pa samostalniček. Kdo lahko ljubi? Samo tisti, ki je ljubljen. Bog me ljubi in to mi je dovolj. Boga lahko spoznam, ne pa le, da o njem nekaj znam. Kajti znanje brez ljubezni je prazna nadutost, svetost brez ljubezni pa je hladna formalnost.

Tako kot oznanjevanje evangelija, ki je brez ljubezni ideološko vsiljevanje verskega prepričanja. Z Božjo ljubeznijo ni tako kot s trganjem venčnih listov na cvetu marjetice: Bog me ljubi, Bog me ne ljubi ... Kajti Bog me ljubi in pika.

To ni bergla za slabiče, ampak znamenje Božje ljubezni. Kajti Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje (Jn 3,16). Ta stavek je miniatura Svetega pisma. Če ne vem nič o Bogu, moram začeti s tem, kajti Bog je ljubezen.

Tjaša Golobič Štucin

DOTIK

Tjaša Golobič Štucin je sociologinja, pedagoginja ter teologinja v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Pretekli teden sem poslušala predavanje slovenskega antropologa dr. Dana Podjeda, ki je razmišljal o digitalni družbi prihodnosti. Med drugim je povedal, da so raziskave pokazale,

da se človek na dan v povprečju mobilnega telefona in njegovega ekrana dotakne okoli 2617-krat. In potem je še hudomušno dodal: »Pomislite, da se vas nekdo dotakne tolikokrat v enem dnevu, pa saj se vam zmeša.«

Kaj sporočamo s tem, ko se skoraj blazno in nekontrolirano dotikamo svojih telefonov? Kaj sporočajo ti dotiki? In končno, kaj je to sploh dotik? Slovar slovenskega knjižnega jezika pravi takole: »dotik -a m (î) kratkotrajno, popolno približanje: začutiti rahel dotik.«

Psihologi povedo, da je dotik univerzalen jezik sporazumevanja, ki ga lahko razumemo vsi, ne glede na jezikovne ovire. Z dotikom izražamo skrb, sočutje, tolažbo, podporo, ljubezen, izražamo pa lahko tudi nestrinjanje ali korekcijo in žal z dotikom lahko tudi prizadenemo. Vse to brez besed, le z močnim jezikom popolnega približanja nekemu ali nečemu. Dotik torej spreminja nas in predvsem drugega človeka. In ima močan vpliv. Zakaj smo torej tako močno »orodje« kot je človeški dotik, začeli pretirano namenjati mrtvim in hladnim napravam, kot so telefoni, vse manj pa svojim bližnjim in ljudem okoli nas.

Zaskrbljujoče dejstvo, ki ga je še navedel predavatelj, je tudi to, da so današnje generacije mlajših začele virtualni svet dojemati kot realnost, realni svet pa kot virtualni svet.

Čemu gre pripisati ta odmik ljudi od resničnih stikov med živimi bitji, k napravam, ki zgolj kratkotrajno zadovoljujejo potrebo po sreči in zadovoljstvu. Verjetno zato, ker so odnosi težki, ker se jih je potrebno učiti ves čas, ker smo se prevečkrat naučili, da se za odnose ni vredno truditi in vanje vlagati, saj smo potem razočarani. Pa tudi, ker v odnosih ni vedno tako, kot si sami želimo in nimamo vedno prav. Raje izberemo lažjo kot pa pravo pot.

Dotik, popolno približanje drugi osebi, vstop v odnos je vedno tveganje in izpostavljanje sebe kot ranljivega in nebogljenega posameznika, ki si sicer želi odnosov, a skoraj vedno v njih naredi vse narobe.

Ne pobegnimo tudi mi v virtualni svet, kjer se bomo dotikali neosebni naprav, ampak raje podajmo roko bližnjemu, mu pogledajmo v oči in si odpustimo. Vse to storimo v veri, da je Božji dotik edini in popolni, ki v naša življenja prinaša mir, upanje, tolažbo in nam daje moč, da po njegovem dotiku tudi mi ljubimo bližnje in z njimi ponovno vstopamo v odnos.

Njemu, Jezusu Kristusu, ki se je kot otrok popolnoma približal nam ljudem, se dotaknil naše človečnosti, jo prevzel nase in se soočil s sovražnikom, ki je greh, njemu naj bo večna zahvala in priznanje za delo odrešenja.

dr. Daniel Brkič

STRAH PRED BOGOM ALI STRAH DO BOGA?

Dr. Daniel Brkič je pastor in duhovnik v Cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Boga ni možno ustrezno predstaviti s človeškimi besedami. Tudi ko nekdo reče, da vanj veruje, nismo prepričani, na kaj misli. Jezik vere je jezik simbolov, simboli pa so povezani s človekovimi izkušnjami (Paul Tillich). Simbole pozna in razume vsaka kultura v vsakem času, zato je smiselno, da je jezik vere jezik simbolov. Na primer: Mojzes je govoril o Božji močni desnici, ki vodi ljudstvo iz Egipta, Jezus pa je govoril o Bogu, ki je ljubeči Oče. Bog fizično nima desne roke in biološko ni oče. Prav tako ni skala, živa voda, stolp, pastir, ogenj, kar uporablja Sveto pismo, ko simbolno govori o njem. V Janezovem pismu je večkrat zapisano, da Boga ni nihče videl. Zato Sveto pismo abstraktne reči predstavlja s simboli.

Glede na to je protestantski teolog Paul Tillich trdil, da je celo Bog simbol za Boga, ker Boga ne moremo dojeti. O nedojemljivem Bogu se je v simbolnem jeziku spraševal tudi judovski kralj David v psalmu: »Kam naj grem pred tvojim duhom, kam naj zbežim pred tvojim obličjem? ...« (Ps 139,7) Pomembno je, kako Boga predstavljamo, kajti če ga predstavljamo napačno, s tem ustvarjamo pogoje za ateizem.

Spomnim se dolge žolčne razprave, ki sem jo imel s svojim študentom teologije, ki se je počutil pred Bogom, kakršnega so mu predstavili starši in Cerkev, kot bi bil v samici v zaporu. Imel je občutek, da ga Bog stalno opazuje skozi majhno luknjico v vratih, kot to počne oborožen paznik. Počutil se je, da ga Bog zasleduje.

Dobil je preganjavico, ki ga je pripeljala do blaznosti. Pred Bogom se je počutil kot zločinec, ki ga nadzoruje ječar, vohun, detektiv, inšpektor ali diktator z velikim izostrenim očesom. Počutil se je razgaljenega, kot bi bil pod reflektorjem. Pohvalil se mi je, da se je takšnega Boga »strahu« končno znebil. Začel je brati ateistične filozofe.

Pritrdil sem mu, da je strah močno človeško čustvo. Rekel sem, da tak kaznovalni Bog religije, ki nadzoruje vsak naš korak, sodi v Cerkev srednjega veka, zatiranja in suženjstva, in da tak Bog ne obstaja. Kdo želi, da ga vodi strah?

Zadevo sem še potenciral z izjavami izbranih filozofov. Moj sogovornik je dobro poznal Sveto pismo, zato me je hotel z njim zasačiti. Rekel sem, da bi bil tak štiriindvajseturni Božji nadzor od trenutka spočetja do smrti res strašljiv. Bilo bi huje, kot da živimo v totalitarni Severni Koreji. Vsi preveč govorimo o strahu. Zaskrbljeni smo zaradi svetovnega terorizma, vojn, ekstremnih vremenskih sprememb, političnih in ekonomskih pretresov. Postajamo tesnobni. Poglejmo, kako nas poneumljajo, zlorablajo in posiljujejo z mnenji glede naše prehrane: »Če na jedilniku izberete visoko kalorična živila (mastno hrano), ste izpostavljeni srčnemu infarktu. Če izberete nizko kalorična živila (nemastno hrano), pa ste izpostavljeni večjemu tveganju za raka. Zato pokličite »zdaj« in naročite naš dodatek k hrani. In boste živeli večno.« Tako se strah začne že z zajtrkom. Pomislimo na zastrašujočo paranojo staršev, povezano s strahom pred ugrabitelji otrok, ki so na preži pred šolo, v parku, na igrišču, na spletu ... Kakšen paradoks! Živimo varneje kot kdajkoli v zgodovini, a je postala ravno varnost najbolj vprašljiva.

Zaščiteni smo kot še nikoli prej, a smo do konca preplašeni in panični. Ameriški znanstvenik in fizik Robert Oppenheimer, oče atomske bombe, je bil zgrožen nad svojim »uspehom«. Svoj prispevek k izumu je obžaloval rekoč: »Postal sem smrt, uničevalec svetov.« Nato je odstopil od razvijanja uničujočega orožja.

S študentom teologije sva razpravljala o družbi, ki nas stalno ustrahuje in nadzoruje. Z uporabo računalnikov smo se izpostavili zlovesčim in spretnim plenilcem, popolnim neznancem, ki lahko zvedo vse o nas, kar je lahko neprijetno in nevarno. Postali smo ranljivi in nezaščiteni. Hekerski napadi in izsiljevanja so postali naš vsakdan.

Kamere in satelitski posnetki nas fotografirajo, ko vstopimo v banko, trgovino, sodišče, druge ustanove, park, ko smo na parkirišču, cesti, mejnem prehodu, letališču ... Vsak trenutek, podnevi in ponoči, smo pod stalnim nadzorom. Kako zastrašujoče je to! Za kako sprevrženo svobodo gre! Čez čas je moj sogovornik zaključil: »Ravno zato nočem, da me od zgoraj nadzoruje še Bog!« Takrat sem se spomnil besed iz 139. psalma. Rekel sem mu, da njegovo razmišljanje ni grešno, in da se je o tem spraševal tudi globok vernik, kralj David v psalmu. Predlagal sem, da ta psalm prebereva skupaj.

Po dolgi diskusiji je prvič v življenju slišal, da Sveto pismo ne govori o teofobiji, o strahu pred Bogom (o strahovladi), ampak o strahu do Boga, o spoštovanju Boga. Razložil sem mu, da Sveto pismo govori o zdravem strahu do Boga, ki nam omogoča blagoslovljeno življenje, ne pa o strahu, ki povzroča travme, krivdo, napade panike in stisko.

Religija temelji predvsem na strahu (strah pred skrivnostnim, porazom, smrtjo, Božjo sodbo ...), strah pa rojeva krutost (neizprosnost) in kaznovanje sebe in drugih (Bertrand Russell). Zastrasovanje je najboljše orodje manipulacije vseh ideologij. Sogovorniku sem razložil, da Sveto pismo pravi, da je Bog ljubezen, da strah in ljubezen nista združljiva: »V ljubezni ni strahu, temveč popolna ljubezen prežene strah. Strah je namreč povezan s kaznijo, in kdor se boji, ni dosegel popolnosti v ljubezni.« (1 Jn 4,18) »V Bogu ni ničesar, česar bi se bilo treba bati; vse, kar je v Bogu, je vredno ljubezni.« (Mojster Eckhart) Ugotovila sva, da je protistrup (zdravilo) za naš strah strah do Boga, ne pa strah pred Bogom. Naša zahodna družba je izgubila strah do Boga, to je spoštovanje do Boga – in posledično tudi do človeka, zato smo tesnobni in nevrotični in nam gre vse narobe (Michael Reeves). Strah do Boga je zdrav strah. Gre za sinovski strah (strah sina pred očetom), ne pa za suženjski strah (strah sužnja pred gospodarjem).

Ateizem prodaja idejo, da kdor se osvobodi Boga, bo osvobojen tudi strahu. Če bi bilo to res, bi bila današnja družba srečnejša, varnejša, zadovoljnejša in mirnejša. Dediščina ateizma je strašljiva. Strah pred Bogom je zakoreninjen v napačnem razumevanju Boga (Martin Luther). Spomnimo se Jezusove prilike o desetih minah in služabnika, ki je gospodarju rekel: »Bal sem se te, ker si strog človek; jemlješ, česar nisi vložil, in žanješ, česar nisi vsejal.« (Lk 19,21) Hudičeva taktika je, da nam Boga predstavlja kot čisto grožnjo. Kdor ga dojema tako, pred njim beži. Sveti Duh, Duh tolažbe, deluje nasprotno in nas priteguje k Bogu.

V bistvu človek ne beži od Boga, ker Bogu ni možno ubežati; človek beži od popačene slike o Bogu. Psalmist je opisal jalov poskus človekovega pobega od Boga: »Kam naj grem pred tvojim duhom, kam naj zbežim pred tvojim obličjem?« Zakaj bi poskušali pobegniti od nekoga, ki nam želi najboljše. Bog, pred katerim bežimo, sploh ni Bog, ampak je naša podoba o Bogu, ki je plod človekove projekcije, domišljije.

Martin Luther si je v nekem trenutku želel, da Bog ne bi bil Bog. Mučila ga je krivda pred božanskim sodnikom. Napisal je: »Nisem ljubil Boga. Sovražil sem ga. Nad njim sem bil zgrožen in ogorčen; še več, v prikrite misli se je priplazilo tiho bogokletje, v srce pa hudobni upor.«

Proti našemu pričakovanju je, da se Luthrova izjava glede Boga kaj dosti ne razlikuje od izjave zloglasnega filozofa Nietzscheja, ki je aktualiziral ateizem. Luther je bil šokiran, ko je v sebi prepoznal ateista. A je, tako kot tudi pesnik omenjenega psalma, ugotovil, da pobeg od Boga ni možen, kajti ne obstaja prostor, kjer bi bili lahko zunaj Boga.

Priznal je, da je končno našel usmiljenega Boga, ki je materinski oče in očetovska mati, ne pa Boga, ki je nanj jezen. Samo to ga je rešilo. Zapisal je: »Bog ne ljubi grešnikov zato, ker so privlačni (prikupni); grešniki so za Boga privlačni (prikupni) zato, ker jih ljubi.«

Končno, kdo si ne želi ubežati takšni Priči, ki nas bolj pozna, kot poznamo sami sebe? Le kdo ne sovraži spremljevalca, ki nam je vedno za petami? Nihče si ne želi takšnega nadzorovanja. Nihče noče takšnega razkritja. Nihče noče, da bi o njem vedeli najbolj intimne reči in bi poznali njegove misli, namere, motive in občutke. Težko se zares razkrijemo pred spovednikom, psihiatrom, kliničnim psihologom ... Težko pokažemo svojo pravo podobo pred zakoncem, starši, otroki, prijatelji, verniki. Nočemo biti razgaljeni. Dejstvo je, da je zgodba našega skrivanja pred Bogom stara toliko, kot je staro človeštvo.

Že Adam in Eva sta se pred Bogom skrila, toda Bog je prišel v vrt z vprašanjem: »Človek, kje si?« (1 Mz 3,9) Pa ne zato, da bi na nas padla težka Božja roka zasliševanja, ampak gre za izraz Božje skrbnosti. Bog, ki ga je poznal psalmist, ni bil neznani bog Atenčanov, ni bil veliki um, čista ideja, oddaljena čudežna sila, ampak osebni Bog, s katerim je imel psalmist dialog, odnos. Bog mu je bil bližje, kot je bil blizu sam sebi, in ga je bolje poznal, kot je poznal samega sebe. Pa ne zato, da bi nas sovražno nadzoroval, kajti on je naš ljubeči Oče. Če se zavedamo, da nas Bog ljubi tudi z našimi napakami, lahko najdemo moč, da ljubimo druge z vsemi njihovimi pomanjkljivostmi.

David se ni poskušal pred Bogom skriti, ampak je bil miren, ker je vedel, da je Bog vedno z njim; ko je ubil leva, ko se je bojeval z Goljatom, ko je bežal pred Savlom, ko je slavil Boga. Če jočemo ali se veselimo, je Bog z nami. Če smo v družbi ali smo sami, je Bog z nami. Če smo bolni ali zdravi, je Bog z nami. Če smo na poti ali doma, je Bog z nami. Bog nas vidi zjutraj in zvečer.

On pozna vsako našo misel, zaskrbljenost, molitev, namero. Bog ni detektiv, ki nas zasleduje. Zasleduje nas njegova ljubezen, ki ni nič drugega kot Božja navzočnost. Ta psalm ne govori o zastrašujočem Božjem sledenju, nadzorovanju in kontroli, ampak nam zagotavlja, da je Bog vedno in povsod z nami, da nas drži za roko in nas vodi. To, da pozna našo preteklost, sedanost in prihodnost, nam daje mir, zaupanje in tolažbo. Bog nas toliko ljubi, da je pozoren na vsak naš gib in na vsak trenutek našega življenja.

Ta psalm me spominja na zgodbo z naslovom Pobegli zajček (angl. The Runaway Bunny), ki jo je napisala ameriška pisateljica Margaret Wise Brown. Govori o majhnem zajčku, ki načrtuje pobegniti od mame in postati marsikaj, samo da bi šel po svoje, a mati ubežniku stalno zatrjuje, da bo tekla za njim in bo postala vse, samo da ga ima ob sebi. Vsakič, ko si zajček domisli nov scenarij za pobeg, dobi isti mamin odgovor: »Če pobegneš, bom šla za teboj. Ti si moj mali zajček.« Psalmist je zapisal: »Zadaj in spredaj me obdajaš in name polagaš svojo roko ...«

David je spoznal, da je s svojim Bogom obkrožen. Kamorkoli bi šel in se skrnil, bi tam našel Boga. Kamorkoli gremo, naletimo na Boga. Nikoli nismo sami. Troedini Bog je občestvo ljubezni. Bog ni samota, temveč družina, ker ima v sebi očetovstvo, sinovstvo in bistvo družine, ki je ljubezen. Ta ljubezen je v Božji družini Sveti Duh.

Današnja sodobna družba je naravnana drugače; spodbuja egocentrizem in individualizem. Kult malikovanja sebe, čaščenje samega sebe je najhitreje rastoča religija zahodnega sveta. Ko postanemo lastno merilo dobrote in pravičnosti, postanemo nesramno samopravičniški. Da bi bili slavni, stremimo k samouveljavljanju in samopovelečevanju.

Avse to vodi v narcisoidno katastrofo. Kajti kdor noče častiti Boga, mora častiti druge idole. Individualni ego je najbolj požrešen; hrani se z dobrim počutjem in uživaštvom (hedonizem). Zato je v tem čudnem novem kaotičnem zahodnem svetu prevelike verske svobode vernik postal kupec, Cerkev pa je postala prodajalec. Zato se mora Cerkev, ki je postala tržnica, za vsako ceno truditi ugoditi čustvenim potrebam našega ega, četudi na račun pravovernosti. Zahodni kristjani izbirajo tiste Cerkve, še raje sekte, v katerih se dobro počutijo, ne pa tistih, ki oznanjajo staro Evangelij – Kristusov križ. Ljudje se za Cerkev odločajo na osnovi emocionalnega okusa, ne pa na osnovi teološkega (svetopisemskega) okusa. Prej so nesrečni ljudje hodili v cerkev zato, da so našli uteho za svojo bedo, zdaj pa nesrečni ljudje hodijo v cerkev zato, da jih tam zabavajo in osrečijo, da jim obljublajo raj na Zemlji. Pozabili smo, da je ideja sreče grška, ne pa judovska ali krščanska (Philip Rieff).

V našem zahodnem svetu je vse povezano s kultom osebne sreče. Nič ni narobe, če smo srečni, narobe je, ker sreča ne poteši človekove duhovne praznine. Krščanstvo ni ne optimistično ne pesimistično, ampak je polno upanja. Kajti realno je, da se vsako življenje konča s smrtjo.

Naš svet je padli svet in evangelij ne obljublja lagodnega in udobnega življenja. Krščanstvo ni mnenje, ampak je dejstvo. Ni odvisno od tega, kaj jaz mislim o njem, ampak kaj o njem pravi Bog. Zato je psalmist David svoj psalm končal z molitvijo.

»Preizkusi me, o Bog, spoznaj moje srce, preizkusi me in spoznaj moje vznemirljive misli! Poglej, ali je pri meni pot bridkosti (pot krivičnosti), in vodi me po večni poti!« (Ps 139, 23-24) »Kam naj grem pred tvojim duhom, kam naj zbežim pred tvojim obličjem?« Zakaj bi poskušali pobegniti od nekoga, ki nam želi najboljše – pot večnega življenja. Kristjani ne verujemo v posmrtno življenje, ampak v večno življenje; posmrtno življenje so lepe sanje poganov, mitov in religij. Kristjani v apostolski veroizpovedi ne izpovedujemo vere v posmrtno življenje, ampak vero v večno življenje.

Revija za evangelijsko duhovnost

Letnik 39, številka 10-11-12/2023,
& Letnik 40, številka 1-2-3/2024

vode počitka

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

COLLEGIUM EVANGELICUM, teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

Klara Tekavec

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani: www.eco-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je uporabljeno v skladu z ustrezno pridobljenimi licencami.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani: www.eco-nm.si

telefon: 07/ 334-13-41
gsm: 041/373-505

ice@siol.net

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče, k vodam počitka me vodi. (Psalm 23, 1-2)

vode počitka

9 772645 285003

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče,
k vodam počitka me vodi. (Psalm 23, 1-2)